

A Szabadelvű Keresztények Nemzetközi Társulatának Konferenciája.

1. Isten szeretetében és igazságosságában.

2. Minden egyes emberi lélek végtelen értékében, a lelkiismeret szabadságához való jogában és az egyetemes testvériség megvalósítására való elkötelezettségében.

3. Jézus életének és tanításának feltétlen értékében, szellemének soha meg nem szűnő hatásában.

4. Isten szent lelkének állandó tevékenységében a kijelentés folytonossága által.

Mindazoknak, akik ezt a hitet vallják, vállalniuk kell a kötelezettséget, hogy az egyéni és a társadalmi életet ezen alapelvek szellemében hatják át és irányítják, mert csak így lehetnek építő munkásai a földön az Istenországának. Kérjük tehát összes tagcsoportjainkat, más hasonló szellemben működő testvéreinket világszerte, s általában mindazokat, akik elhagyatottságukban és megpróbáltatásaik között világosságra és igazságra törekszenek, hogy egyesüljenek velünk az előbb vázolt hitünkről való bizonyágtételben . . . A Szabadelvű kereszténység a világ szüksége.”

Ezt a határozatot minden szabadelvű keresztény imaházban, templomban október második vasárnapján felolvasták. Sajnos, a szakosfályok jelentését, melyek a maguk nemében a konferencia igazi értékeit képezik a terjedelem miatt nem lehetett egészen csatolni a fenti határozathoz. De reméljük, hogy valamilyen uton és módon lehetséges lesz azoknak külön kinyomtatása, és hiveink közötti terjesztése, hogy olvasni és érezni tudják ennek a korszakalkotó konferenciának munkáját.

A konferencia és az azon résztvevők becsületesen elvégezték azt a munkát, amely reájuk várakozott s megfélemltek a várakozásoknak. Most már a mozgalom vezetőin és munkásain mulik az, hogy az a munka ne csak írott malaszt maradjon, hanem cselekedetté és munkává váljék. A mai változásokkal szemben mi is felelősséggel tartozunk: megvédeni és fenntartani a jézusi gondolatot, az ész jogát és a vallásszabadságot. És terjeszteni a szabadelvű kereszténységet, hogy a világ minden részében megalakuljon és növekedjék ennek az eszmének magva.

Az Oxfordi konferencia elvégezte a legsürgősebb elméleti munkát, most a gyakorlati megvalósulás és munka következik. Ez pedig tőlünk függ, hogy a mozgalmunknak minden egyes tagja kivétel nélkül meg tudja-e érezni a felelősség teljes tudatában, e munkának sürgősségét és nagyszerűségét, és tud-e dolgozni, hittel, lélekkel és aldozatkésztséggel. A konferencia úgy tűnik fel azok előtt, akik munkájában résztvettek s akik a jelentést olvassák, mint egy szép álom, melyet mindig óhajtottunk és vártunk. Hogy valósággá váljék, az tőlünk függ csak, a mi munkánktól és akaratunktól. Dolgozzunk és munkálkodjunk e valóság érdekében, hogy támasszuk fel a szabadelvű kereszténységet halálos aléltségéből, hiveibe öntsünk új erőt és elhatározást, hogy ez a nagy és fontos hitbeli mozgalom tudja elvégezni munkáját, és beváltani a hozzáfűzött reményeket. Erdő János.

IRODALOM.

Dr. Boros György: „Erasmus. Halála 400-ik évfordulójára.“ Különlenyomat az Erdélyi Múzeum 1937 XLII. kötete 2-ik füzetéből. 8° 16 oldal.

Aki a humánizmus eme vezéralakjáról, kinek életéről és munkásságáról kötetek jelentek meg s akiről Zweig István legujabban mesteri életrajzot írt, rövid és áttekinthető ismertetést akar nyerni: az olvassa el Dr. Boros György füzetét. Ebben meglátja a nagy ember lelki arcát, a reformációhoz, a kath. egyházhoz és az evangéliumhoz való viszonyát. Tájékozást szerezhet gazdag irodalmi működéséről. A XVI. század zavaros állapotához hasonló korunkban érdemes és tanulságos Erasmussal foglalkozni.

Végh József: „Mentő öv“. (Golgotás út a valóságban.) 8° 120 old.

Végh József, a jeles újságíró pár hónapra félrevonult ennek a világnak annyiféle kísértéssel teljes zajából, hogy elfáradt és kimerült idegeit megpihentesse. A jó szerencse a rákospalotai alkohol-elvonó intézetbe vezette, ahol nem csak pihent, hanem az újságíró éles szemeivel mindent alaposan megfigyelt. Megfigyelte az intézetet, amely egyetlen ilyen célu magyar szanatórium, mely a legmodernebb módszerekkel dolgozik. Megfigyelte az alkohol tesztet és lelket pusztító rombolásait, a gyógyulni vágyó betegeket és az önfeláldozó orvosokat. Megfigyelései és élményei alapján könyvet írt, melyet ő „riport-regénynek“ nevez, de amely valóságban az alkoholizmus elleni küzdelemben igen tanulságos és hasznos olvasmány. Olvasni kell ezt azoknak, akik az alkoholizmus „betegségében“ szenvednek vagy arra hajlandósággal birnak; de olvasni azoknak is, akiknek hivatásukhoz tartozik az alkohol pusztításainak útjába állani. Az alkoholizmusnak sok tragikus példáját olvassuk e könyvben, amelyek meggondolkoztatásra készítetnek. De azt is látjuk, hogy nincs minden elveszve azokra nézve, akik az átkos szenvedély rabjai lettek. Van mentő-öv, mellyel az élet eme hajótöröttjei partra juthatnak. Olyan betegség az alkoholizmus is, mint más betegség, amelyből van gyógyulás. A gyógyulás útja az